

„Třeba už je u svojí rodiny.“ Ema se rozběhla k sobímu výběhu. „René, kde jsi?“ vykřikla nešťastně.

„Podle mě bychom se po něm měli podívat v kavárně,“ navrhl Monty, který pelášil za Emou. „A až ho budeme hledat, mohli bychom ochutnat to voňavé cukroví.“

„V kavárně určitě není,“ namítla Ema. „Ale neboj se, Monty, to cukroví ochutnáme později.“

„René!“ volala Ema pořád dokola, zatímco utíkala po cestě. Sněhové vločky vířily ve světle starodávných lamp. Co když sobík zabloudil? Byla taková zima a tma... Ema se modlila, aby se mu nic nestalo. Když dorazili k sobímu výběhu, naskytl se jim zvláštní pohled. Obrovský vánoční strom ležel na zemi a několik ozdob chybělo. Tanečnice, Švihák a Kometa se pásli na vzdálené straně výběhu.

